

Alkotmánybíróság részére

IV/266-3/2020. ügyszám

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

azonosító jele: panaszos – igazolt jogi képviselőm, a Dr. Grád András Ügyvédi Iroda (székhely:

utján – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § alapján, valamint az Alkotmánybíróság IV/266-3/2020. ügyszámon meghozott, részemre 2020. május 19. napján kézbesített felhívására tekintettel az alábbi,

hiánypótlással egységes szerkezetben foglalt alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

I. Kérelem

Elsődlegesen kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria Pfv.VII.21.237/2019/5. ügyiratszámú ítéletének, a Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.089/2019/6/II. ügyiratszámon kelt másodfokú ítéletének és a Fővárosi Törvényszék 30.G.40.845/293. ügyiratszámon kelt elsőfokú ítéletének alaptörvény-ellenességét megállapítani, valamint az Abtv. 43. §-ban foglaltak szerint megsemmisíteni szíveskedjen.

II.

a) Panaszom alátámasztása érdekében az alábbi tényeket adom elő.

A [REDACTED] mint felperesnek az [REDACTED] alperes ellen – akinek pernyertessége érdekében az [REDACTED] beavatkozott – szerződésszegéssel okozott kár megtérítése iránt a Fővárosi Törvényszéken 30.G.40.845/293. ügyiratszámom indult perében a felperes 2018 december 14. napján kelt ítéletével a keresetét elutasította. A törvényes határidőn belül benyújtott fellebbezési kérelemmel indult másodfokú eljárásban a Fővárosi Ítéletábrla a Gf.40.089/2019/6/II. ügyiratszámom 2019. november 12. napján kelt jogerős ítéletével az elsőfokú ítéletet – kiegészített és részben módosított – indokolással helybenhagyta. A másodfokú ítélettel szemben 2019. augusztus 5. napján felülvizsgálati kérelemmel a Kúriához fordultam, melyet a Kúria mint felülvizsgálati bíróság 2019. november 12. napján kelt és részemre 2019. december 2. napján kézbesített Pfv.VII.21.237/2019/5. ügyiratszámú ítéletével a jogerős másodfokú ítéletet hatályban tartotta.

A bírósági ítéletekben megállapított tényállás szerint, melynek létrejöttét az egész eljárás vitattam, a felperes jogelődje, az alperes és az alperesi beavatkozó között 2006. november 8-án az alábbi szerződések jöttek létre:

[REDACTED]

A továbbiakban a három szerződést, háromoldalú megállapodásként hivatkozom.

A perbeli jogvitát arról folytattuk, hogy az alperesi bank megsértette-e a felsorolt szerződéseket, az Üzletszabályzatot, valamint az Általános Szerződési Feltételeket a kérdéses számlaterhelésekkel, melyek állásponantom szerint a szerződésszegő magatartást megvalósították. Teljes bizonyító erejű magánokiratokkal és közokiratokkal bizonyítottá vált, hogy az alperesi bank a peresített követelés engedményezőjével (felperesi jogelőd) kötött bankszámlaszerződés alapján vezetett bankszámlát [REDACTED] azaz [REDACTED] forinttal megterhelte [REDACTED] [REDACTED] között, melyet az alperes nem vitatott. Szerződésszegő

magatartást valósított meg, hogy a felperesi jogelőd erre nem adott szabályszerű írásos utasítást, tovább az is, hogy az utasítás adóját nem azonosította be mielőtt az utasítást végrehajtotta volna. Határozott álláspontom, hogy ezekre a számlamozgásokra semmilyen formában nem adott megbízást a felperesi jogelőd, ezek végrehajtásához szükséges T-PIN kódot nem kapott és nem használt soha, továbbá telebank rendszerbe sem lépett be. A számlaösszeg csökkenése a bank számlaterhelő magatartása miatt következett be, amelyet egyébként a bank is elismert, tehát a jogellenes magatartás és a kár közötti okozati összefüggés is bizonyítást nyert.

A felperesi jogelőd panaszbejelentésére a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete (a továbbiakban: PSZÁF) előtt felügyeleti ellenőrzés is indult. A PSZÁF 2009. december 18-i határozatával kötelezte az alperest és az alperesi beavatkozót, hogy prudens módon, a jogszabályi előírásoknak megfelelően alakítsák át belső szabályozó dokumentumaikat, különösen az általuk végzett tevékenységek részletes és nyilvános szabályozását, az ügyfelek szerződéskötés előtti azonosítását és a szerződés írásba foglalását. Rendelkezett ezen felül a kötelezettek írásbeli tájékoztatásáról, valamint felügyeleti bírság kiszabásáról. Az alperesi beavatkozó üzletszabályzatának megsértésével járt el, amikor írásos megbízás és/vagy utasítás nélkül végzett számlaműveletek, továbbá az állítólagos megbízások alkalmával nem végzett az ügyfél kódja segítségével azonosítást, tekintettel arra, hogy a felperesi jogelőd nem adott megbízást a számlamozgásokra. Rámutatott a határozat arra is, hogy az alperes és az alperesi beavatkozó közös [REDACTED] hirdetménye nem terjed ki a privát bankárok megbízás felvételének módjára, szabályaira. Figyelemmel az 5.000.000 Ft-os értékhatár feletti átvezetési megbízások külön szabályára is, a hatálya alá eső megbízások írásba foglalásának elmaradásával sérült az alperes és a beavatkozó üzletszabályzata, illetve belső szabályzatuk.

A kereset nyomán az első- és másodfokú bíróság a szerződéses jogvitát szerződésszegésre alapított kárigényt bírálta el, melyet elutasított. Az elutasítás alapját képezte, hogy a szerződéses károkozás komponenseit nem találta az eljáró bíróság kellően sikerült bizonyítottnak, ezzel kifejezve, hogy a bíróságok szerint a kárfelelősség minden ténybeli és jogbeli összetevőjét a felperesnek kellett volna bizonyítani. Az előadottak tekintetében a bíróság az alperesi érvelést fogadta el, mely szerint jogosult volt a számlaműveletek végrehajtására. Ezt arra alapozta, hogy a bírósági ítétek szerinti háromoldalú megállapodás alapján a felperes jogelődje számára kijelölt privát bankár folyamatos telefonos, személyes kapcsolattartással teljeskörű ügyintézését végzett a felperes jogelődje részére, aki jellemzően telefonon adott megbízásokat a részére delegált privát bankárnak, aki egyébként nem állt

munkavállalói jogviszonyban az alperessel. Az alperes a felperesi jogelőd nála vezetett bankszámlájáról a PSZÁF szerint jogosultsággal nem rendelkező privát bankár közreműködésével [REDACTED] között különböző összegű kifizetéseket, átutalásokat teljesített a felperesi jogelőd alperesi beavatkozó által vezetett értékpapírszámlájára, a már megnevezett értékben. Az alperes szerint a felperesi jogelőd részéről telefonon adott megbízások egy részét, egész pontosan hangfelvételek rögzítették.

A fent említett hangfelvételekre az elsőfokú bíróság szakértői bizonyítást rendelt el, arra nézve, hogy a felperesi jogelőd hallható-e a felvételeken. Felperesi jogelőd nyilatkozata szerint nem az ő hangja van a felvételeken és a hangfelvétel tanúsága alapján a rögzített beszélgetések egyébként sem alkalmasak a megbízás adására. Álláspontom szerint maga ez a bizonyítandó tény téves volt a keresethez képest, hiszen az arra irányult, hogy egyáltalán nem adott megbízást a felperesi jogelőd, nem pedig arra, hogy számlatulajdonostól eltérő személy adott megbízást. A felperesi jogelőd már csak azért sem adhatott megbízást a banknak a számlaműveletek végrehajtására, mert aláírási kartonnal sem rendelkezett. A történeti tényálláshoz hozzá tartozik, hogy az eljárás alatt bizonyossá vált, hogy az említett [REDACTED] összeg egy részéről bizonyított csak, hogy telefonbeszélgetés rögzített az alperes, azonban [REDACTED] összegéről még csak hangfelvétel sem volt. A hangminta adás hiányát a tanú részéről pedig a bíróság a felperes terhére értékelte, annak ellenére, hogy e bizonyítási indítványt nem a felperes terjesztette elő, a bizonyítandó tény nem a felperes érdekkörébe esett, továbbá a bizonyítás ilyen formában nem lett volna alkalmas a bizonyítandó tény, azaz a szabályszerű megbízás létrejöttének alátámasztására. Felperesi jogelődhöz egyébiránt a hangminta adására vonatkozó bírósági felhívás ténylegesen meg nem érkezett, tekintettel arra, hogy annak megküldése időpontjában a felperesi jogelőd életvitelszerűen az [REDACTED] tartózkodott. A bíróság álláspontja szerint, mivel a két számla, amelyek között a pénzmozgás történt ugyanahhoz a számlatulajdonoshoz tartozik, ezért nem keletkezhetett kár, azonban arra nem folytatott bizonyítási eljárást, hogy a befektetési számlára került pénzösszegek valóban az alperesi beavatkozóhoz kerültek, és ha igen milyen céllal került felhasználásra.

b) A jogorvoslatok kimerítése tekintetében az alábbiakat adom elő.

A Fővárosi Törvényszék, mint elsőfokú bíróság 30.G.40.845/293. ügyiratszámom kelt ítéletével szemben fellebbezést nyújtottam be, amellyel a rendes jogorvoslati lehetőséget kimerítettem.

A rendkívüli jogorvoslatok tekintetében előadom, hogy a Fővárosi Ítéletábrá, mint másodfokú bíróság 14.Gf.40.089/2019/6/II.. ügyiratszámom kelt ítéletével szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtottam be a Kúriához, mint felülvizsgálati bírósághoz, melynek Pvf.VII.21.237/2019/5. ügyiratszámom kelt ítéletével a jogorvoslati eljárás lezárult. Más rendkívüli jogorvoslat nincs folyamatban.

c) A határidők tekintetében az alábbiakat adom elő.

A sérelmezett Kúriai felülvizsgálati ítéletet részemre elektronikus úton 2019. december 2. napján kézbesítették. Az Abtv. 30. § (1) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjének 28. § (2) bekezdésére tekintettel a döntéssel szemben a panasz benyújtására nyitva álló 60 napos határidő 2020. január 31. napján jár le, tehát jelen alkotmányjogi panaszomat a törvényes határidőn belül terjesztem elő.

d) Érintettségem tekintetében az alábbiakat adom elő:

A sérelmezett döntésekkel érintett perben [REDACTED] mint felperes egyetlen természetes személy tagja, törvényes képviselője és ügyvezetője vagyok. Tekintettel a korlátolt felelősségű társaságok személy-, és vagyonegyesítő jellegére, a támadott bírói döntés és peres eljárással, valamint az alperes sérelmezett magatartásával egyszemélyi tulajdonomat képező gazdasági társaságnak és azon keresztül személyemnek okozott károk megalapozzák érintettségemet. Korábban már csatoltam [REDACTED] cégkivonatát, melyet most csatolok **1. szám** alatt csatolok újra.

e) A befogadhatóság körében az alábbiakat adom elő.

A Kúria, valamint az első fokon és másodfokon eljáró bíróságok által alkalmazott joggyakorlat sérti a tisztességes – bírósági – eljáráshoz való jogot, a tulajdonhoz való jogot, a tulajdonról

való szabad rendelkezési jogot, valamint egyes eljárási cselekmények tekintetében az emberi méltósághoz való jogot, mint általános személyiségi jogot.

Az eljárás tisztességét a peres eljárásra, mint az eljárási cselekmények láncolatából felépülő egészre nézve kell vizsgálni. A felperes által rendelkezésre bocsátott bizonyítékok figyelembevételének hiánya után az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást olyan következtetésekre alapította, melyek illogikusak és okszerűtlenek voltak. Továbbá, a független és pártatlan bíróság tekintetében rögzítendő, hogy természetesen a bíróság hatáskörébe tartozik a tárgyalás rendjének fenntartása, azonban olyan mértékű eljárási bírsággal sújtotta az első rendzavarásnál tanút, azaz a felperesi jogelődöt, amely felvetette a kérdést, hogy elfogultság nélkül, az igazságos tárgyaláshoz való jog és a pártatlanság és a törvény előtti egyenlőség szem előtt tartásával hozta meg döntését.

A tisztességes eljárásához való jog sérelmét eredményezi továbbá, a fent említett téves következtetésekre alapított bizonyítási eljárás lefolytatása, majd az ennek alapján felállított hibás tényállás megállapításai, melyek azt eredményezték, hogy a tisztességtelen gyakorlatot alkalmazó, a tulajdonnal való szabad rendelkezési jogot csorbító banki tranzakciók lebonyolítása – korábban a PSZÁF által is megállapított – a bírósági döntés következtében nem került orvoslásra. Ugyancsak a tisztességes eljárásához való jog részjogosítványa a hatékony bírói jogvédelemhez való jog, mely magába foglalja azt is, hogy perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. Azonban ha a bíróság önhibájából nem a perbe vitt jogokra nézve kéri a bizonyítás lefolytatását, aligha teljesülhet ez a követelmény. Az oksági láncolat következő elemeként a hatékony jogorvosláshoz való jog is sérül a tekintetben, melyről az Alkotmánybíróság a tényállást alátámasztó bizonyítékokkal kapcsolatosan arra a konklúzióra jutott, hogy "azoknak megfelelő alapot kell teremteniük a hatékony jogorvosláshoz." [630/B/2005 AB határozat]. A bizonyítékok figyelembe vételénél pedig a bíróságoknak elsődlegesen azt kell szem előtt tartaniuk, hogy a tényállás teljes mértékben feltárásra kerüljön. A tisztességes eljárásához való jog másik aspektusa, a fegyverek egyenlőségének elve, mely az EJEB gyakorlata – az Alkotmánybírósággal egyezően – szerint tisztességes egyensúlyt kíván meg a felek között. Ennek az elvnek a jelentősége nem csupán a büntető eljárásra terjed ki, hanem az egész jogrendszert hatja át, annak immanens része.

Az emberi méltóságból, mint általános személyiségi jogból levezetett önrendelkezési jog részjogosítványa a perbeli önrendelkezési jog. Amennyiben a bírósági az alperesi bizonyítási indítvány sikertelenségét a felperes terhére értékeli, ez alkalmas eszközzé válik arra, hogy a

peres felek perbeli önrendelkezési jogát korlátozza, továbbá az eljárás igazságosságát is veszélyezteti. A fentiekre tekintettel az igazságszolgáltatás feladata, hogy minden félnek azonos mértékig lehetőséget biztosítson arra, hogy perbeli jogaival élhessen, kötelezettségeinek eleget tehessen, ezzel biztosítva az eljárás méltányosságát és tisztességességét.

A tulajdonhoz való jog, valamint a tulajdonnal való szabad rendelkezési jog sérelmét jelenti, hogy a tisztességtelen bírósági eljárás következtében egy ilyen nagymértékű, jogellenes okozott kár nem kerül megtérítésre, továbbá a bírósági ítélet legitimizál egy tisztességtelen gyakorlatot, mely így nem csak a szubjektív jogvédelem hiányának problémáját veti fel, hanem a pénzintézetek és a fogyasztók közötti aszimmetrikus jogviszonyok tekintetében az állam objektív jogvédelmi és intézményvédelmi kötelezettségének való megfelelés hiányát is jelentheti.

III.

a) Álláspontom szerint a panasszal megvizsgálni kért ítéletek az Alaptörvény alábbi cikkeit sértik:

II. cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

b) Az Alaptörvény-ellenesség alátámasztása érdekében az alábbi érveket adom elő:

b)/1.

A II. cikk, a XXVIII. cikk (1) bekezdése, továbbá a XV. cikk (1) bekezdése által deklarált alapjog sérelme a bírósági eljárás tekintetében

Az Alkotmánybíróság gyakorlata következetesen hangsúlyozza, hogy „a tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli, és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is. (ABH 1998, 91, 98–99.) Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. Önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is” (Indokolás [24]). „Az Alkotmánybíróság korábbi döntései szerint egy eljárás tisztességességét mindig esetről estre lehet csak megítélni, a konkrét ügy körülményeinek figyelembe vételével, ettől függetlenül ugyanakkor nevesíteni lehet számos olyan követelményt, amelyeknek egy eljárásnak meg kell felelnie ahhoz, hogy tisztességesnek minősüljön. Polgári peres eljárásban így a tisztességes bírósági tárgyalás követelményének része a bírósághoz fordulás joga {3215/2014. (IX. 22.) AB határozat, Indokolás [11]–[13]}, a tárgyalás igazságosságának biztosítása {36/2014. (XII. 18.) AB határozat, Indokolás [66]}, a tárgyalás nyilvánossága és a bírósági döntés nyilvános kihirdetése {22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [49]}, a törvény által létrehozott bíróság {36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [32]–[34]} független és pártatlan eljárása {21/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [58]}, illetve a perek ésszerű időn belül való befejezése. A fenti dogmatika alapján természetesen nem egy negyedik jogorvoslati fórumként fordul a panaszos az Alkotmánybírósághoz és nem szakjogi kérdések eldöntését

kívánja indítványozni, hanem éppen ellenkezőleg azt az alkotmányos igényt szeretné érvényesíteni, mely a bírósági gyakorlatot és az ítélet meghozatalát a jogszerűség és az igazságosság követelményének való megfeleltetéséhez igazítaná.

A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) 163. § (2) bekezdése kimondja, hogy a bíróság az ellenfél beismerése, mindkét fél egyező vagy az egyik félnek az ellenfél által bírói felhívás ellenére kétségbe nem vont előadása folytán valónak fogadhat el tényeket, ha azok tekintetében kételye nem merül fel. Az ítéleti tényállások több olyan megállapítást is tartalmaztak, melyeket az alperes nem vitatott és rögzítve is lettek. Az elsőfokú ítélet rögzíti, hogy *„Mivel a hangfelvételek a kereseti követelés jelentős hányadára nem tartalmaznak adatokat, egyéb körülmények vizsgálata is szükséges volt. A kereset azonban a tényállításon alapult, hogy a felperesi jogelőd nem adott megbízást átutalásokra. Ezt a felperes a felperes jogelőd nyilatkozatára alapította.”* A másodfokú bíróságnak már önmagában a fenti hivatkozás alapján sem lett volna lehetősége az elsőfokú ítéletet helybenhagyni, hiszen már a fellebbezéssel támadott ítélet tényként szögezi le, hogy a felek közötti szerződéseknek semmilyen tekintetben nem megfelelő, létre nem jött szerződésnek tekintendő telefonbeszélgetések csak a perbe vitt követelés egy részét fedik le. Ezenfelül a [REDACTED] összegű pénzmozgásról semmilyen megbízásra utaló nyom nem volt, továbbá a teljes kárt kitevő pénzösszeg tekintetében az alperes azt sem tagadta, hogy semmilyen formális, jogszerű megbízást nem kapott a számlatulajdonostól. A rPp. alapelvei meghatározzák a bizonyítási eljárás alapvető szabályait, melyek álláspontunk szerint szintén sérültek, így olyan ítélet született, mely a tisztességes eljáráshoz való jog csorbulását eredményezte. Ezek közé tartozott, az alperesi bizonyítási indítvány sikertelenségének a felperes terhére való értékelése. Az okiratokból kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy milyen alakissággal, alakszerűséggel és tartalommal lehetett átvenni, elfogadni és teljesíteni terhelési megbízásokat. Az alperesi bank nem vitatta, hogy nem ekként vette át, fogadta el és teljesítette a terhelési megbízásokat. Mindalapján sem szakértői, sem hangfelvételre irányuló bizonyítás nem volt célszerű, sértette a **rPp. 193. §-át** és ahogy az már rögzítésre került, a felperes terhére értékelte a bíróság annak sikertelenségét. A tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét eredményezte továbbá, az indokolatlanul magas összegű eljárási bírság. A rPp. 164. § (1) bekezdése értelmében a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítani, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el. A rPp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk

össességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el. E szabályok alapján bizonyított tény volt, hogy a felperesi jogelőd az alperesi banknak nem adott szabályszerű megbízást a bankszámlája megterhelésére. A másodfokú ítélet és a Kúria is osztotta azt az álláspontot, mely szerint bár szóbeli, azonosítatlan megbízás átvétele, elfogadása, teljesítése és az írásbeli megerősítés mellőzése sérti az ÁSZF II.10. pontját, de mert ez volt az alperesi bank kialakult szerződésteljesítési gyakorlata, ez mégsem okoz kárfelelősséget. Álláspontunk szerint ez jogellenes magatartás alapjául szolgáló érvelés, hiszen a banknak elegendő lenne innentől azt bizonyítania, hogy nem úgy szokott eljárni, mint ahogyan magának azt előírta és amilyen tartalommal szerződést kötött. A kialakított gyakorlattal szemben tény, hogy kétséget kizáróan nem tudta bizonyítani a másik fél a szerződésektől eltérő módon történő teljesítésének legitimitását. Ezt a bizonyítatlanságot kellett volna álláspontom szerint a bíróságoknak az alperes terhére értékelni.

Az emberi méltósághoz való jog, mint általános személyiségi jogból levezett önrendelkezési jog aspektusa egyik aspektusa a perbeli önrendelkezési jog. Az 1/1994. (I. 7.) AB határozat értelmében „*a feleket megillető rendelkezési jog azt jelenti, hogy a fél anyagi és eljárási jogaival szabadon rendelkezik, így mindenkinek szabadságában áll anyagi jogainak eljárási érvényesítése, a bíróság igénybevétele, peres vagy nemperes eljárás kezdeményezése is.*” A bíróság által alkalmazott eljárási cselekmény (eljárási bírság), avagy a bizonyítás sikertelenségének nem a bizonyítási terhet viselő terhére való értékelése alkalmasak eszközök arra, hogy szükségtelenül és aránytalanul korlátozzák a perbeli önrendelkezési jogot.

A tisztességes eljáráshoz való jog, valamint a tisztességes tárgyaláshoz való jog sérült továbbá az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvény 6. cikk (1) bekezdése alapján is.

b)/2.

XIII. cikk (1) bekezdése által deklarált alapjog sérelme a bírósági eljárás tekintetében

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint Alaptörvény XIII. cikke alapvetően „két szempontból garantálja a tulajdonhoz való jogot. Egyrészt védi a megszerzett tulajdont az elvonás ellen, másrészt védi a szintén már megszerzett tulajdont annak korlátozása ellen {3115/2013. (VI. 4.) AB határozat, Indokolás [34]}. Ugyanakkor – amint azt korábbi

gyakorlatára hivatkozva az Alkotmánybíróság legutóbb a 3209/2015. (XI. 10.) AB határozatban megállapította – „az alkotmányos tulajdonvédelem köre és módja nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat, és nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével. [...] Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától és funkciójától, illetve a korlátozás módjától is. A másik oldalról nézve: ugyanezen szempontoktól függően az adott fajta közhatalmi beavatkozás alkotmányos lehetősége a tulajdonba más és más” (Indokolás [64]). [21] Továbbá „a tulajdonvédelem [...] nem kizárólag a polgári jogi értelemben vett tulajdonra, hanem egyéb vagyoni értékű jogokra is kiterjedhet, az Alaptörvény XIII. cikke tehát a tulajdonvédelem körében az egyéb, tulajdonszerű vagyoni értékű jogok védelmét is biztosítja” {3199/2013. (X. 31.) AB határozat, Indokolás [13]}

Az eljáró bíróságok viselik annak a felelősségét, ha nem a bizonyítási indítványoknak megfelelően lefolytatott bizonyítási eljárás alapján állították fel, az így illogikus, következtelen, esetleg hibás következtetéseken alapuló, hiányos ítéleti tényállást. Ezen ítéletek meghozatalával a bíróság olyan, fogyasztókkal szembeni tisztességtelen gyakorlatokkal szemben nem lépett fel, mellyel végső soron kompenzáció nélkül hagyott egy súlyos kérelmet, amellyel a fent említett megbízás nélküli ügyvitel nem vette figyelembe. Az alperes, továbbá az alperesi beavatkozó által végzett számlaműveletek sértették a tulajdonnal való szabad rendelkezés jogát, a bíróságok eljárása pedig olyan contra legem gyakorlatot valósított meg, melynek következtében a panaszos alkotmányi szinten védett, tulajdonhoz való joga is sérült. A tulajdonhoz való jog sérült továbbá, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvény 1. Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkének értelmében is.

III.

Zárórész

Jogi képviselőm meghatalmazását az ügyben született ítéleteket, továbbá a [REDACTED] cégkivonatát a 2020. február 11. napján az Alkotmánybírósághoz érkezett beadványhoz csatoltam. 1. szám alatt csatolom a [REDACTED] cégkivonatát

újra. Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy a jelen hiánypótlással egységes szerkezetben foglalt alkotmányjogi panaszként megküldött beadvánnyal együtt elbírálni szíveskedjen.

Nyilatkozom, hogy a személyes adataim nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá.

Az eljárás az Abtv. 54. § (1) bekezdés alapján illetékmentes.

Budapest, 2020. június 15.

Tisztelettel:

Képv.:

Dr. Grád András ügyvéd

dr. Grád András ügyvéd